

מרכז מורשת מנחם בגין

פרויקט התייעוד בעל-פה

נאום זאב ז'בוטינסקי

שפת הנאום: עברית

קלטת מס' 2689

מקלידה: שושנה מרגלית

קבלו נא ברכותיי אזרחי מדינת. לא הורגלתי לדבר לגרמופון וגם קשה מאוד לדבר בזמן שאין אתה רואה את הקהל אליו אתה פונה. על כן תסלחו נא את החסרונות ואת המלאכותיות היתרה אשר אולי תמצאו בנאומי זה. אין צורך שאסביר לכם בפרטים את המצע לבחירות, את הפרוגרם שלנו. בטח כבר הספיקו חבריי להסביר את כל הפרטים. עלי רק להזכיר בקיצור נמרץ שבנוגע לחייו הפנימיים של היישוב כלפי חוץ מצענו זה ביטויו הקצר הוא משקל, שוויון המשקל, שוויון המשקל בין מעמדות ובין מפלגות בלי מרות אנוסה מצד אחד או מצד שני. כלפי חוץ בנוגע לדרישותינו הלאומיות הלוא יש חזון מדיני בלב כל אחד מאתנו ובטוחני שברגע זה החזון הוא אותו החזון בלב הרוב הגדול גם ביישוב וגם בגולה.

אנחנו ניסינו למצוא את הגובה, את הקודקוד, את האמיר של החזון ההוא. נשתדלנו לנסח אותו, לגבש אותו ולנוסחה ההיא נתנו את שם הצה"ר – זהו מצענו.

קהל נכבד, דומני שהבחירות האלה תחלטנה את גורל מוסדותיו של היישוב. כל אחד מכם יודע שמצבם של המוסדות האלה איננו בריא. כל אחד יודע כי יש מגמת פירוד. אתם יכולים להצדיק אותה, אתם יכולים להאשים אותה, אבל ישנה, ועליכם להתחשב עם המגמה הזאת.

פה לא די, פה לא יועיל להגיד נזיפות, פה נחוץ למצוא מרפא. צריך להבין שבסיס המוסדות האלה איננו בנוי על האונס, איננו יכול להיות בנוי על האונס כמו במדינות הבנויות מכבר.

אצלנו הבסיס הוא הסכם ואין בסיס אחר. ולא רק, ולא רק מפני חולשה, כי אם גם יש תפארת בדבר הזה. יש תפארת, יש הדר, יש יופי בקהל אשר המשמעת הפנימית שלו איננה בנויה על האונס כי אם על ההסכם.

קהל נכבד, אל נא תאמינו שעיקר הדמוקרטיה הוא מרות הרוב. זאת אומרת, כפייה שהרוב מכריע את המיעוט והמיעוט מוכרח להיכנע כנגד רצונו. אין זה אלא טעות.

עקרון הדמוקרטיה איננו במרות הרוב, איננו במצב אונס אשר מיעוט מוכרח להיכנע לו למרות מצפוננו. זה לא אמת. עקרון הדמוקרטיה, עקרונה האמיתי הוא הסכם, הוא פשרה. כמובן הסכם ביוזמת הרוב. הסכם ביתרונות לרוב, הסכם ופשרה בכיוון הרוב, אבל הסכם, הסכם חופשי. יש בזה יופי. יש בזה תפארת ואסור לנו להרוס את התפארת הזאת במבנה הפנימי של מוסדותינו. אבסורד הוא לומר שאם אנחנו נכון שוויון משקל במוסדותינו הפנימיים אז זאת אומרת שתהיו מוכרחים לקבל את עקרון הפריטי גם בשדה אחר. אין פה להשוות. מצד אחד יחס בין שני עמים אשר אחד מהם איננו רוצה להרשות לשני לשוב לארצו ופה יחסים בין חלקים של אותה האומה אשר רצונם המשותף הוא שבת אחים גם יחד. אין להשוות. אבל ביישוב שוררת מחלת ההגמוניה, מחלת המרות האנוסה.

גם לו האמנו שמרות הרוב, שלטון הרוב הוא באמת עקרון דמוקרטי – גם אז היינו מתנגדים למצב הזה שנוצר ביישוב, יען כי תרכובת היישוב והדבר ידוע לכל, איננה טבעית, איננה באמת נוצרה כמו תמונה של התרכובת הטבעית בגולה. ידוע לכם שתרכובת היישוב היא מלאכותית, מלאכותית בשני מובנים: מצד אחד – הממשלה נותנת להיכנס לארץ או לבעל הרכוש או לחלוץ. בין שני הטיפוסים האלה, בין הטיפוס של בעל אלף הלירה ומעלה ובין

הטיפוס הנקרא חלוץ הלוא כמעט כל הגוש היהודי, כל בניינה, כל מניינה, כל קניינה של האומה העברית נמצא בין שניהם ולא לה אסורה הכניסה. ומן הצד השני, עד כמה שמבחר הנכנסים תלוי בידי הסוכנות הלוא אין צורך שאגיד לכם עוד פעם ועוד פעם שגם פה נמצאים אנחנו בפני החיזיון של מבחר מלאכותי. מובן מאליו שככה נוצר ביישוב מצב שאיננו צודק, שנפשנו מורדת נגדו ואם במצב כזה ישתדלו לקבוע את מרותו של הרוב המלאכותי – אין להימלט מפירוד, אין להימלט ממרד ולכל אחד מכם ידוע שהסכנה הזאת מכבר נשקפת היא בפני מוסדות היישוב. עליכם להשתמש בבחירות האלה כדי להציל.

בכדי להציל את מוסדותינו מפירוד, יש רק דרך אחת: זהו הפגנה חזקה לטובת שוויון המשקל. ברגע זה האמינו לי, אין זה חשוב אם מסכים אתה לגמרי או לא לגמרי בפרוגרמה של הצה"ר. אבל הצה"ר הוא בעצמו הפגנה לטובת הרעיון של שוויון המשקל. ידוע לכולכם שבמשך שנים ושנים הצה"ר בארץ ישראל נלחמה נגד מרות הרוב, נלחמה בעד שוויון המשקל, נלחמה נגד ההגמוניה, נלחמה בעד ההסכם והפשרה. אם ברגע זה תתנו לצה"ר רוב גדול של דעותיכם – בזה תעשו הפגנה אשר תכריח גם את התקיפים לחשבון הנפש. אולי תהיה גם מבוא לתיקון המצב בחוקת היישוב וגם אולי בתרכובת העלייה.

אין אני רואה דרך אחרת. אין אתם רואים דרך אחרת. אתם בעצמכם יודעים, כל אחד מכם, שאם יימשך להלן מצב ההגמוניה ביישוב הארץ-ישראלי, לא תימלטו מפירוד, לא תימלטו ממרד פנימי. רק בזה, רק אם תתנו לנו ברגע זה את האפשרות להעמיד את שוויון המשקל ביישוב, רק בזה תצילו את המוסדות.

מצד שני, אל תשכחו גם את ההפגנה המדינית. ברגע זה מוקפת הציונות סכנות מכל צד. אין צורך שאזכיר את כל אחת מהן בשמה. אין צורך שאדבר בפרוטרוט על סכנת הקנטוניזציה או על סכנת הפריטי או על סכנת המוסד המחוקק. אבל די אם אזכיר סכנה מכל צד.

ברגע זה העם העברי בגולה והעולם כולו שאלתם היא אחת – מה יעשה עם ישראל בארץ ישראל. מה יעשה היישוב. מה יעשה האוונגרד הלאומי שלנו. האם ירכין בראש? האם יגיד שהוא מסכים? אל תשכחו: יש כמובן סכנה באונס ובכפייה מבחוץ. אם יכריחו אותנו, יכריחו, אבל אם הכריחו אותך ואתה לא הסכמת אז לא נתת סנקציה, לא נתת אישור לאונס שנעשה לך. הסכנה היא באישור, בסנקציה, בהסכמה, בראש המורכן והעם כולו והעולם כולו ברגע זה מצפה לתשובת היישוב. התרכינו בראש או לא? ועתה כל אחד מכם מוכרח להכיר במצפוננו את אמת הדבר שאגיד לכם ברגע זה: הצה"ר אני יודע את כוחה, אני יודע את חולשתה. אני יודע את מה שעשתה. אני יודע גם את חטאותיה. אני יודע את הכל. אבל הצה"ר יש לה ידידים. הצה"ר יש לה שונאים. אבל אלה ואלה יודעים שהצה"ר הוא דגל, דגל של אמיר דרישות העם, דגל של קודקוד החלומות, דגל אשר מודיע ומכריז בעולם כי עם ישראל לא ויתר ולא יוותר על חלומותיו היותר חזקים והיותר מבריקים

והיותר מזהירים. שם זה יצא לצה"ר בכל תפוצות הגולה, בכל תפוצות גולת ישראל ובכל תפוצות תבל הנוכרייה.

אנגלי, צרפתי, אמריקני וערבי – כולם יודעים את השם הזה: רוויזיוניסטים.

אם בצדק או לא בצדק, אבל מאמינים שהנה בזה נשמע וניתן לתנועה ביטויה היותר גבוה, ביטויה היותר מרחיק לכת. ידוע להם הדבר הזה. ברגע שבו חיים אנחנו, אם רוצה היישוב לעשות הפגנה מדינית, להודיע לעולם שלא הרכנו בראש, שלא הסכמנו לגרוע מדגלנו, שלא הסכמנו להמעיט מדרישותינו. אין לכם, אין בפיכם תשובה ברורה יותר מהמילה הקצרה הזאת: **הצה"ר!** דווקא בזמן שהעולם מצפה לתשובה מארץ ישראל, דווקא בזמן שגם ידידינו וגם שונאינו שואלים את עצמם: אולי הסכימו? אולי המעיטו מדרישותיהם? אולי כבר עייפים הם? אולי גם הם כבר מתגעגעים לחצי במקום הכל. דווקא בזמן הזה, בתשובה לכל הפקפוקים האלה תתנו את המענה במילה קצרה אחת: **הצה"ר מנצחת בארץ ישראל!** מן המצר, מן המעמקים, מן המצוקה, בזמן שיש סכנה כי עוד מעט ותיפול רוח העם, תראו להם שלא נפלה כי אם התשובה שתתנו להם היא התשובה: צה"ר!

מה תוכלו לעשות יישוב בארץ ישראל, בבת עינינו, התפארת של גורלנו, מה תוכלו לעשות? כוחכם המעשי אולי איננו גדול, אבל נשאר בידיכם הכוח המקסים, מכשף של הפגנה, של תשובה, של השפעה מוסרית. את זה תוכלו לעשות, אבל רק אם תתנו את הניצחון לנו, לאלה שכל הזמן עמדו על קודקוד ההר וכל הזמן שאפו למעלה ולמעלה, עד האמיר האחרון.

אחרי כן נעשה את חשבונותינו בקרב המוסדות. אחרי כן נמצא פשרה או לא נמצאה, אבל הפגנה ברגע זה, הכל, הצה"ר.

ההקלטה נשמעת עד כאן